

БРАТЯ ГРИМ

ХЕНЗЕЛ И ГРЕТЕЛ

Превод от руски: Васил Велчев, 2009

chitanka.info

Живял някога край гората един беден дървар със своите две послушни дечица — Хензел и Гретел. Те си нямали майка и затова един ден баща им се оженил за друга жена. Мащехата никак не обичала завареничетата и постоянно ги хокала.

Веднъж тя подшушнала на мъжа си:

— Трябва да се отървем от тези непоносими деца! Храната не стига за всички, твърде много гърла има вкъщи. Утре заведи Хензел и Гретел в гората и ги остави там! Може някой да ги намери и да ги приюти.

Горкият човек не искал да се разделя с децата, но жена му настоявала и се сърдела. Накрая той не издържал и се съгласил.

А Хензел чул този разговор и рекъл на своята сестричка:

— Не се страхувай! Ако ни оставят в гората, ще намерим обратния път.

И изтичал навън да напълни джобовете си с камъчета.

На сутринта бащата завел дечицата си в гората. Докато вървели, Хензел пускал от време на време по някое камъче.

В най-тъмния гъсталак дърварят им заръчал да го почакаат и скришом хукнал към своята къщурка.

Чакали, чакали двете деца, но той не се върнал да ги прибере.

По едно време се мръкнало и Гретел жално заплакала. Тогава братчето ѝ я хванало за ръка и я повело към къщи. От камъче на камъче, от камъче на камъче — скоро двамата стигнали до вратата, влезли тихичко, сгушили се и заспали.

Като ги видяла, злата мащеха много се разлютила и цяла нощ се карала на мъжа си. После заключила Хензел и Гретел в килера, като им дала само малко сух хлебец.

Ала братчето не изяло своето коматче. Скрило го в пазвата си и зачакало да се съмне.

На другата сутрин дърварят отново повел дечицата си към гората.

Докато вървели, Хензел ръсел от време на време по някоя суха трошичка.

В най-тъмния гъсталак баща им ги накарал да го почакаат и скришом хукнал към своята къщурка. Братчето и сестричето веднага се хванали за ръце и тръгнали да търсят обратния път.

Но този път не сполучили: тук трошички, там трошички — не намерили нито една. Гладните птички ги били изкълвали!

Като се мръкнало, малката Гретел жално заплакала.

— Не тъгувай! — казал ѝ Хензел. — Аз съм тук и ще се грижа за теб.

Повел я той по една тясна пътечка, която се виела през гъсталака, но после размислил и свърнал по друга пътечка, след малко — по трета.

Скоро двете клетки дечица съвсем се изгубили. Ами сега? Наоколо било съвсем тъмно. Хензел и Гретел треперели от умора и страх.

Струвало им се, че гората е пълна със зверове и че отвсякъде дебнат няколко чифта кръвожадни очи! Цяла нощ не посмели да мигнат, а на следващия ден дълго се лутали между дърветата.

Накрая се озовали пред една чудна къщичка, сгушена на сред малка полянка.

— Гледай ти! — смаял се Хензел. — Тази къщичка е с шоколадова глазура!

И си отчупил едно парченце.

— А стените ѝ са от маслени курабийки! — добавила Гретел и налапала друго парченце.

Двамата започнали сладко да си похапват ту от мармаладения покрив, ту от захарните прозорци — без да подозират, че това е капан за деца! Едва успели да опитат от всичко, когато вратата на къщичката се откряла и през процепа се подала главата на Баба Яга.

— Ах, какви лакомници! — засмяла се тя. — Влезте, влезте, деца! Не се бойте!

Вътре се оказало тъмно като в рог, защото светела само пещта. Братчето и сестричето били много гладни и поискали да ядат, а бабичката ги огледала от главата до петите и си забърборила.

— Първо ще изям момченцето. Но то е толкова слабичко, само кожа и кости! Трябва да го храня поне няколко дни, за да се угои.

При тези думи тя натикала Хензел в една голяма клетка и го заключила.

— А ти, момиченце — рекла на Гретел, — бързо хващай метлата! Ще вършиш къщната работа, докато дойде и твоят ред!

Така двете дечица заживели в горската къщичка. Стопанката всяка сутрин ги гощавала с пресни курабийки и казвала на малкия Хензел:

— Я подай на баба едно пръстче, да видя колко си се угоил!

А той ѝ подавал една пилешка кост, за да я залъже.

— Още си слабичък! — недоволствала вещицата, която била много стара и недовиждала. — Трябва да се поохраниш.

И му давала двойно повече курабийки.

Накрая ѝ омръзнало да чака и наредила на Гретел:

— Изтичай навън и донеси малко сухи дръвца да напаля пещта! Днес ще обядвам печено момченце!

А Гретел заплакала и отишла да каже на братчето си.

— Не бой се! — рекло ѝ то. — Когато Баба Яга те прати да провериш дали се е разгоряла пещта, ти я помоли да ти покаже как се прави това!

Послушала го сестричката и когато бабата я пратила да надникне в пещта, тя отговорила:

— Още съм малка, бабичко, не знам как се прави това! Моля те, покажи ми!

— Ех, за нищо не те бива! — разсърдила се старицата. — Ето, гледай сега!

И се навела да ѝ покаже.

Тогавя Гретел я блъснала в огъня с всичка сила и се втурнала да освободи Хензел от клетката.

Двете деца затворили плътно пещта и за всеки случай ѝ сложили един голям катинар.

Така се свършило със злодеянията на Баба Яга.

В следващите няколко дни братчето и сестричето живели самички в къщичката от курабийки и си похапвали до насита. После решили да се приберат у дома и взели една кошничка с медени сладки, за да я занесат на баща си.

Но на дъното ѝ намерили малко сандъче, пълно с истински златни жълтици!

— Баба Яга отдавна стана на пепел, така че това злато не ѝ трябва вече — рекъл Хензел, взел сандъчето и повел Гретел към къщи.

А в гората ги пресрещнал баща им, който плачел за тях и ги търсел.

— Върнете се у дома, деца! — помолил ги той. — Злата ви мащеха умря. Обещавам никога повече да не ви изоставям!

Гретел се хвърлила на шията му и го прегърнала, а Хензел отворил капака на сандъчето и казал:

— Вече сме богати, татко. Можем да имаме всичко. Няма нужда да сечеш дърва!

Оттогава тримата заживели щастливо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.